Ч. 124. Неділя 16 (3) червня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи пирлямєнтарні. — Президия угорского сойму на авдиенциї у Цісаря.

На початку передвчерашного засіданя буджетової комісиї поставив п. Василько внесок на відложене засіданя і поіменне голосоване над тим внеском. Предсідатель Коритовский згодив ся на таке голосоване. Внесок п. Василька відкинено.

В дальшій розправі промовляв п. Лео і висловив жаль з причини неполагодження буджету правильною дорогою, та вказував на небезпечність іззa сего для держави і населеня. Дотеперішні висліди праці державної ради не можуть вдоволити населення. З великих задач державна рада не полагодила нічого. Бесідник обговорював ухвалене державних конечностий та становище, яке заняв взглядом них Союз українських послів. Такого крайного становиша п. Лео не може ніяк зрозуміти. Коло польске було і буде все готове увзглядните всі оправдані культурні і політичні домаганя Русинів, коли лише Русини не будуть здержувати нарад парляменту і сойму. Признане Русинам Колом польским таких далекосяглих уступок в хвилі їх обструкциї в соймі було би пониженєм польского представництва.

Руска обструкция в соймі є аґресивною тактикою, бо Русини не боронять свого стану посїданя, а цілию єї є вимушене уступок.

На закінчене п. Лео ще раз заявив, що Коло є готове до мирової акциї в тій справі.

З черги п. Василько поставив внесок на відложене засіданя до пополудня. Внеску, щоби над єго внесками відбути поіменне голосоване, предс. Крамарж не увзгляднив, заявляючи, що має ся до діла з формальним внеском, а поіменне голосоване над такими внесками прислугує дискрециональкій власти предсідателя. П. Василько зажадав відтак ствердженя відносин відданих голосів, на що п. Крамарж відповів, що внесок був за пізно зголошений, бо голосоване вже відбуло ся.

В дальшій розправі промовляли ще посли Ґломбіньский, Ельверт, Станек, Буґатто, Сахер Зайп.

П. Дністряньский виголосив до фактичного спростованя довшу промову. По промові п. Петрушевича засідане замкнено.

Передвчерашне раньше засідане войскової комісиї виповнила в цілости промова п. Окуневского, котрий по полудни скінчив свою промову. Опісля промовляв п. Дашиньский, після чого п. Бачиньский поставив внесок на нове отворене розправи над III. ґрупою войскової предлоги і поділ тої ґрупи на три части. Внесок п. Бачиньского відкинено 27 голосами против 8.

Відтак забрав голос п. Евг. Левицкий і промовляв 4 і пів години. По промові п. Левицкого вичерпено листу бесідників в сей спосіб, що одні бесідники промовляли по кілька мінут, инші знов зрекли ся голосу, вкінци деякі обмежили ся лише до поставленя резолюций. З черги забрав голос п. Бачиньский і промовляв аж до полудня слідуючого дня. На салї були присутні крім предсідателя також єго заступники і секретарі та кількох послів. Міністер краєв. оборони Ґеорґі і шеф секциї Райнер, котрі брали участь в цілодневних нарадах комісиї, були також присутні і на нічнім засіданю.

Президия угорского сойму, т. є. ґр. Тіса, Беeті і Яковіч прибули в середу до Відня та були перед полуднем в Шенбруні на авдиенциї у Цісаря. Про сю авдиенцию видано комунікат, який звучить:

Є. В. Цісар приняв президию угорского сойму незвичайно ласкаво та торжественно. Цісар був одягнений в уніформі полевого маршалка з всіми ордерами та був в як найліпшім настрою. Наперед приняв всіх трех разом, а опісля відбув півгодинну приватну авдиенцию з ґр. Тісою. Ґр. Тіса передав часописям рукопись, яка, як пояснив віцепрезидент Беeті, містила всі вислови Цісаря до президиї. Сей манускрипт є слідуючого змісту:

„Цісар висловив у своїй відповіди на представлене президиї своє високе признане за

---

4)

Три як один.

Дивна історня — Карля Біненштайна.

(Дальше).

Війт послухав мельника і пішов та оба у вірцевій згоді випили кілька літрів яблочнику.

В піднесенім настрою вернув він в пів години опісля до дому, бо не лиш що мішочок з мукою спав єму із совісти, але він ще й тішив ся, що у него якнись такий пророчий дух, котрий при помочи згаданого мішочка з мукою заставив єго укарати злочин доконаний аж в чверть року пізнійше.

5.

Ті три заступники садагорскої громади стали собі були взаїмно незвичайно інтересні внаслідок того, що кождий з них знав тайну другого. Дивили ся один за другим з такою увагою, яку звичайно можна знайти лиш у тайних аґентів поліцийних і у кождого з них виробило ся навіть якесь ревноване, котре що правда не походило з великої любови, порушаючої весь сьвіт, лиш з чувства, котре строгі моралісти називають „нечистою совістию“.

Коли війт побачив шинкаря і мельника разом, щось ніби аж вкололо єго в само серце; колиж мельник застав війта у шинкаря, то серце зачинало єму бити ся, а шинкаря мов би таки хтось вдарив по голові і приголомшив єго, коли побачив, як війт і мельник сиділи при купі в найбільшій згоді в єго господі. І чим більше тоті три слідили за собою, тим непевнійші ставали для себе, бо кождий гадав, що тоті два може помирили ся і змавляють ся тепер против него. З часом таки кождий з них набрав тої певности, що тамті два щось вже лагодять против него, щось страшенного, але він, ну він вже — !

І кождий затискав кулак і сам собі складав завзяту присягу, що заким ще єго знищать, то він і ворогови наробить ще великої шкоди.

І от стало ся одного дня, що то щось страшенного явило ся в виді чоловіка, котрий кождому з тих трох приходив вже нераз на гадку та нераз потайком наганяв їм великого страху. То був судовий возьний. Єго руда борода задирала ся як звичайно до гори, єго слідчі очи сьвітили ся єму і ніби аж хотів ними когось пробити, а єго хрипливий голос вражав немило. Насамперед зайшов до війта, отворив з важною і дуже поважною міною велику, чорну скіряну торбу і виймив з неї дві карточки, так звані „форлядунки“, котрі мовчки подав начальникови громади.

Той отворив зложену карточку і запечатану урядовою печаткою та став читати:

„До пана Матія Обермайра в Садаґорі.

Дня 14 лютого о 9 год. перед полуднем маєте ставити ся точно під загрозою грошевої кари в квоті 5 корон в тутешнім суді повітовім саля II. в цїли переслуханя.

Ц. к. Суд повітовий“.

— **Українська школа молочарска.** Краєвий Союз молочарский в Стрию основує молочарску школу в Стрию. Для потреб школи, канцеляриї Союза, склепу і маґазинів куплено вже реальність „Рускої Бурси“ при ул. Шевченка за суму 83.000 кор.

Війт вліпив очи в папір. Так то було єго назвище та й єго імя при тім, але слова „війт“ не було. Випущене того титулу за все говорило. Ну, то вже певна річ, що шинкар єго зрадив а мельник запізвав до суду. Ого! — А може то преці розходить ся о щось иншого.

— Та чогож я маю ставити ся до суду? — спитав він вимовивши лиш з великим трудом ті слова.

— Не знаю — відповів єму остро возьний. — Видко, ізза того, що там написано. Певно якийсь злочин, бо ми иншими справами не займаємо ся. Прошу, підпишіть мені, бо я мушу ще іти до шинкаря і до мельника також.

Сі слова усунули всякий сумнів війта. Але то не так легко піде. Як ти мені, так я тобі або то садагореви сказавши: коли замкнуть війта, то нехай і рада громадска сидить з ним разом в арешті.

самопосьвяту та моральну відвагу, яку виявила президия зі своеі сторони; Цісар висловив надію, що се становище президиі знайде нагороду в стало забезпеченій спосібности до праці сойму, наслідком чого зросте повага палати“.

По полудни віділхала президия до Будапешту. Вже перед іх приіздом на дворець стягнено туди цілий відділ поліциі та богато жандармів. В поспішнім поізді находив ся окремий сальоновий ваґон, яким іхав ґр. Тіса, а сейчас за ним був приміщений віз яким іхав шеф детективів Кречані з чотирма тайними поліцаями. Ціла просторонь з Відня до Будапешту була стережена патрулями жандармериі. Дім Діси в Будапешті стереже також жандармерия.

Новинки.

Львів, 15 червня 1912.

— **Є. Е. п. Маршалкови краєвому** ґр. Станиславови Баденi'ому вручив оногди ректор львівского університету проф. др. Фінкель разом з деканом медичного факультету диплом доктора медицини honoris causa.

— **З Виділу краєвого.** Мимо що іменованя нового маршалка краєвого ще не оголошено Є. Е. п. Маршалок ґр. Бадені попрощавшись з урядниками Виділу краєвого, здав урядоване в руки свого заступника дра Тадея Пілята, котрий вже вчера провадив на раді Виділу краєвого. Є. Е. ґраф Станислав Бадені виіхав вчера до Відня а звідтам поіде на курацию до Карльсбаду.

— **Вступні іспити** до I і до приготовляючої кляси в ц. к. рускій ґімназиі в Коломиі розпічнуть ся 28 червня 1912 о 10 годині перед полуднем. Ученики, що наміряють здавати іспит, мають зголосити (враз з вітцями зглядно опікунами) в дирекциі ґімназиі 26 або 27 червня с. р.) і принести з собою метрику (безусловно), а ті, що скінчили IV згл. III клясу народної школи, також послідне сьвідоцтво тоі школи.

— **Богоміле в честь Пресьв. Богородиці** на Ясну Гору до Гошова приготовляє ся і сего року подібно як в минувших роках. Люди, що схотять взяти участ в сім Богомілю, зволять зголосити ся до ОО. Василиян у Львові ул. Жовківска ч. 36; зголошувати ся можна або самим або через своіх Впр. со. Духовних. Дітей не приймає ся. Ціна їзди там і назад виносить: зі Львова 4 К 90 сот.; з Пустомит 4 К, зі Щирця 3 К 90 сот., з Миколаєва 2 К 70 сотиків.

— **Дирекция української торговельної школи у Львові** ул. Льва Сапіги-бічна ч. 1 подає до відома, що вписи: а) до двоклясової торг. школи мужеской: услівя принятя: укінчена II. кляса середної школи або 7-аі кляси виділової школи, або вступний іспит по укінченю II. кляси середної школи або 6-ої кл. виділової, укінчений 14 рік житя; б) двоклясової торг. школи дівочої, услівя принятя ті самі; в) на однорічний торговельний курс для женщин. На тім курсі наука відбувати ся буде в годинах пополудневих. Вписи Дирекция заряджує в днях від 1 до 3 липня 1912 в годинах від 10 до 1. Вступні іспити зачнуть ся 3-го липня; додаткові вписи, зглядно вступні іспити відбудуть ся також від 1—4 вересня с.р. — *Роман Залозецкий*, директор.

— **На кару смерти.** Перед львівским судом присяжних відбувала ся через два дні карна розправа против Івана Павлічука і Петра Секули, мулярів з Замарстинова і знаних злодіїв, обжалованих о убите зглядно о участь в убийстві Йосифа Тота. О сім убийстві ми свого часу доносили обширно. Тот був дневникарским репортером і збирав всілякі вісти з містц до деяких ґазет, а злодії уважали єго за тайного аґента поліцийного, бо виділи єго часто в товаристві аґентів поліцийних, особливо в часі, коли поліция слідила за звістними злодіями і розбишаками Бялоньом і Ганічем. Отже злодії постановили помстити ся на Тоті. Дня 19 падолиста 1911 р. напали Павлічук і Секула приятелі Бялоня, на Тота, коли він ішов ул. Ткацкою і Павлічук пробив Тота вісім разів ножем, а Секула заохочував єго до того, кажучи: „Бий ножем!“ По доконаню убийства злочинці повтікали, а Тота відставлено до шпиталю, де він на другий день помер.

Злочинців зловлено опісля і они станули перед судом: Павлічук обжалований о злочин скритого убийства, а Секула за участь в тім убийстві через намову і поучуване. Секулу обжаловувала прокуратория крім того ще о то, що в ночи 6 грудня вломив ся до мешканя Сафірів, вкрав біжутериі, а крім того грозячи револьвером, зажадав виданя гроший. Розбишака однак напудив ся нароблeного крику і втік.

У вердикті затвердили присяжні 12 голосами головне питане що до вини Павлічука, а що до Секули 8 голосами. На тій основі видав трибунал вирок, засуджуючи Павлічука і Секулу на кару смерти через повішене, а матери убитого признав трибунал 800 кор відшкодованя за сина. По відчитаню вироку засуджені накинулись на присяжних і стали іх ганьбити послідними словами, а служба серед тих криків вивела іх з салі.

— **Вписи на перший рік ц. к. учительскої жіночої семинариі у Львові** відбудуть ся 24-го червня, а вступний іспит в днях 25., 26. і 27. червня. Кожда кандидатка повинна мати 15 літ, або що найменше скінчити 15 рік з початком шк. р. 1912/13. При вписі належить предложити: 1) метрику, 2) послідне шкільне сьвідоцтво, 3) сьвідоцтво здоровля. Родичі повинні подбати, щоби кандидатки вже 20. червня мали висше згадані сьвідоцтва. При вступнім іспиті будесь питати: з релігії, рахунків, ґеометриі, каліґрафіі; з язиків: руского, польского і німецкого. Крім того кандидатки мають предложити готові рисунки і ручні роботи на доказ, що мають вправу в тих предметах. Також кожда кандидатка мусить дати доказ, що має добрий слух до науки співу і музики. В тій цили повинна кожда кандидатка знати бодай одну пісню, котру на жадане могла би відспівати. Вкінци звертаємо увагу, що з новим роком шк. 1912/13 отворено при першім році рівнорядну клясу через що принятє до семинаря є менше утруднене, чим в давнійших літах.

— **Реформи на галицких почтах.** Як доносять з Відня, Міністерство торговлі наміряє перевести ряд почтових реформ в Галичині, а передовсім реорґанізацию служби доручуваня листів при помочи обмеженя, взглядно усуненя приватного посередництва. Замість приватних післанців, котрі сповняють службу недбало, мають доручувати листи державні післанці кінні або возові, котрі з найблизших почтових стацій або складниць будуть доручати листи і посилки. Наміряє ся також отворити цілий ряд нових почтових урядів. Дирекция почт у Львові одержала вже поручене перевести доходженя, в котрих місцевостях належало би завести як найскорше службу державних пі-

---

В очах начальника громади заблисла страшна постанова, коли він відозвав ся: Отже то шинкар і мельник против мене. Добре що я то знаю. Я то вже давно зміркував, що они закидують мені мого уряду. Але я тепер не буду вже на нішо оглядати ся. Тепер скажу вже публично, що мельник шинкареви вино украв. Я то сам видів на власні очи і можу присягнути!

Возьний лиш прижмурив очи і затиснув губи що виглядали як дві ковбаски, па котрих виріс малий лісок, а відтак виціди крізь зуби: Чи можете то посьвідчити?

— Авжеж, що можу! — крикнув розсерджений начальник громади.

— Отже як то було?

При сих словах судовий возьний виймив свій записник, а війт розповів єму з великою охотою все, що видів, по чім той муж справедливости попращав ся ввічливо і вийшов.

Пішов простісенько до шинкаря і вручив єму таке саме завізване як тамто лиш виставлене на инше імя. Властителеви господи аж очи на верх висадило, коли зачав читати, що там написано; коли же наконець прочитав, обернув ще карточку і подивив ся, чи нема з другого боку відклику того, що на передній стороні написано. Але карточка була з другого боку зовсім біла, найневиннійша в сьвіті та лиш доказувала, що й мертві знають єї знамениіто на нещирости і лицемірстві.

Наконець стямив ся шинкар на стілько, що міг бодай рот широко отворити; але слово, яке мало вилетіти з того отвора якось не прийшло єму на гадку.

— Підпишіть! — гукнув до него возьний простакувато.

Аже тепер шинкареви розвязав ся язик.

— Я того не підпишу — крикнув він — то лайдацтво!

Слуга справедливости подивив ся на шинкаря такими очима, як би хотів єго з'їсти а відтак відозвав ся остро і грімким голосом: Хвальний ц. к. суд не знає ніякого лайдацтва. За такі слова карають, то собі запамятайте!

Шинкар присів і став оправдувати ся: Та я не мав суду на думці, лиш тих, що зробили донос на мене. А я вже знаю хто — то они оба. О, я знаю іх дуже добре. Чи може війт і мельник дістали також таку картку?

— Може й дістали.

— Отже видите. О, я знаю своіх людий. Знаєте, я ще ніколи не зробив нічого злого, але тоті панове держать ся за руки. Они хотіли би мене висадити з ради громадскої щоби могли відтак самі робити, що схочуть. Але они того не діждуть ся, о ні! Бо то бачите — і шинкар підійшов довірочно до судового слуги, що стояв випружений і надутий, що аж очи му сьвітили ся — такий війт, що краде то ще не рівня мені. Я его сам прихопив, як він мельникови вкрав мішок муки. Аби-сте знали, що я сам! На отсі мої власні очи я то видів — і він притім доторкнув ся показуючим пальцем свого правого і лівого ока.

— Слуга справедливости став трохи лагіднійший.

— Гак, то як же то було? — спитав він і витягнув свій записок.

А шинкар розповів єму все докладно на волос, підчас коли він то все собі записував. Відтак возьний зі злобним вдоволенем сказав лиш „Гм!“ і замкнув свій записник та сказав грімким голосом: Злагодьте ся повторити се зізнанє перед судом і держіть ся правди. Так я вам раджу!

Сказавши то обернув ся і вийшов.

А тепер прийшов до мельника. Тай той зітхнув, але запанував над собою і підписав завізване, як би то було щось зовсім невинного.

Той спокій угнівав лепского слугу судового і сховали карточку подивив ся на мельника проникаючим оком інквізитора та спитав грімко: А ви не маєте мені нічого зізнати?

Мельник занепокоїв ся, але не знав, що робити і спитав:

— Я? А щож я маю зізнавати?

— Ви вкрали!

Мельник аж побілів. Я? А хтож то каже?

— Я знаю від такого, що може на то присягнути.

— Хтож то такий? — крикнув Мельник. — Я лиш наловив того вина, що витікало. Але я вже знаю. Війт хотів би вижерти мене з ради громадскої, бо боіть ся, що при найблизших виборах мене виберуть війтом. А шинка помагає єму, той злодюга, що вкрав війтови цілу свиню.

— Не каже ся „свиню“ але „безрогу“ — поправив єго возьний.

— Ну так, цілу безрогу але ще й яку — таку красну, товстеньку з таким смачним мясом!

— А ви то виділи?

— А вжеж що видів, в пятницю перед сьв. Катериною.

А возьний витягнув знов свій записник та записав з великою приємностию то, що єму мельник сказав, а віднесенім настрою пустив ся до дому.

(Конець буде).

сланців. Ся програма є розложена на цілий ряд літ.

— **Убийство в адвокатскій канцеляриї.** Дня 12 с. м. прийшов до канцеляриї адвоката др. Зляткеса в Тернополи селянин Микола Онисько з Чорториї зі своєю жінкою Софією і мали там уложити з собою акт розводовий. Коли канцелярию в полудне замкнено, не прийшло ще було до порозуміня і тому адвокат лишив їх в канцеляриї а з ними також сестру Онисько, Марию. Зараз потім звернув ся Онисько до жінки з предложенем, щоби відступала єму половину хати, обіцюючи єї за се... поцілувати. Мария Онисько відвернула ся до вікна, щоби не перешкаджати переправинам. Але в сій хвили вхопив Онисько жінку одною рукою за шию, а другою всадив їй ніж в серце. Лиш стогін розляг ся в комнаті і Софія Онисько сконала. Прийшла поліция і лікарі, але могли ствердити лиш смерть; убийник тимчасом втік і доси ще єго не знайшли.

— **Спроневірене Словіковского**, о котрім ми недавно доносили доходить до значно більшої суми як то первістно здавалось. Контроля виказала, що доси недостає 88.000 К. Досліди є дуже трудні, бо Словіковский так спритно се робив, що позатирав поза собою всякі сліди. В многих случаях доставці і промисловці, які складали кавциї і вадиї, не одержали ніяких посьвідок на зложену готівку, чи папері. Тепер будуть они самі поносити шкоду, хиба коли в якийсь спосіб докажуть, що зложили були відповідні суми. Словіковский користав дуже много з довіря свого шефа який нераз навіть і впавши на слід якоїсь неточности, поручав досліди в сій справі Словіковскому. Нераз було й так, що з якоїсь стациї не надійшла ще була готівка а тоді Словіковский мав приказ, щоби телеґрафічно, або телефонічно запитав ся по причину ненадісланя гроший. Очивидно, Словіковский давно вже мав ті гроші в кишени, а тепер видумував лише різні викрути. В сей спосіб забирав він собі гроші, і був би певно про се ніхто не знав, як би сам не був зголосив ся. Тепер — говорять — мають наступити дальші арештованя, бо Словіковский признав ся, що о єго спроневіренях знали й инші урядники.

Господарство, промисл і торговля

— **В справі управи винної лози.** В „економічних відомостях“ помістило „Діло“ статю під заголовком: „Економічна орґанізация в Косівщині“. Ся статя висказує під адресою Краєвого товариства господарского „Сільский Господар“ бажане, щоби оно заложило в котрійсь надаючій ся специяльно до того місцевости над Прутом дослідне поле для управи винної лози, а наколиб проби увінчали ся бажаним успіхом, щоби заохотити населене тамошних сторін до основаня спілок управи винної лози. До сеї справи подаємо слідуючі інформациї для інтересованого загалу: Проби з управою винної лози робить вже заліщицка Філія „Сільского Господаря“, так що вислідами сих проб можуть покористувати ся інтересовані Філії „Сільского Господаря“ над берегами Прута. Адреса заліщицкої Філії є: п. Анатоль Лабій в Заліщиках. Колиб інтересовані Філії на основі висліду проб заліщицкої Філії рішили розпочатись в тім напрямі якусь акцию у себе, то Головний Виділ товариства певно пішов би їм в тім згляді на руку. Ініциятива повинна однак вийти від людий місцевих, на яких опісля мусілаб ся з природи річи вся акция оперти. — *Президия „Сільск. Господаря“.*

— **Ціна ґрису.** Половина торгової ціни ґрису з військових маґазинів виносить після повідомленя ц. і к. інтендантури з дня 5 червня 1912 ч. 6966 від сього дня аж до дати слідуючого оголошеня: 8 К і 62 с. за 1 метр. сотнар ґрису і 5 К 75 с. за 1 метр. сотнар зюбру.

— **Продукция соли в Галичині** виносила в цьвітня 1912 р. 174.441 сотнарів, а продаж 128.500 сотнарів. Того самого місяця минувшого року виносила продукция соли 118.127 сотн., а продаж 104.735 сотн. Продукция зросла отже о 56.314 сотн., а продаж о 23.765 сотнарів.

— **З нагоди закінченя шкільного року** подає Руске Товариство педаґоґічне у Львові під ласкаву розвагу Всечеснійшим отцям парохам, катехитам, П. Т. Членам місцевих шкільних Рад а з окрема Вп. панам учителям отсї замітки: В останних днях червня або в перших днях липня т. є. з кінцем шкільного року обдаровують школи дітвору ріжними книжочками, образцями та забавками. Сї обнови називались „нагородами пильности“, які одержувала лише спосібна і пильна дітвора. Инша дітвора, якій несудилось бути здібною вертала до дому без нагород, отже і не могла дальше користуватись книжочками. Тепер однак погляди педаґоґів змінились на лучше, бо крім здібних обдаровують також і тих, що останний рік ходили до школи. Тим особливо повинно ся давати цікаві книжочки. Тому Р. Т. П. видало цілу серию книжочок, які надають ся на памятки зі школи. Поручаючи горячо виданя Р. Т. П. просимо спішитись з замовленями. На жадане висилаємо цінники даром. Замовленя слати на адресу: Адміністрация видавництв Руского Тов. педаґоґічного, Львів, ул. Мохнацкого 12

Ціна збіжа у Львові

дня 14-го червня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові

Пшениця	9 50	до	10 50
Жито	9·—	„	9·50
Овес	9·20	„	9·50
Ячмінь пашний	8·50	„	8 70
Ячмінь броварний	9·—	„	9 50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	14·—
Вика	9 50	„	10 —
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	—·—	„	—·—
Конюшина біла	—·—	„	—·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Телеґрами.

Відень 15 червня. В комисиї войсковій по заяві пос. Левицкого, пос. др. Окуневский зрезиґнував з голосу і засїданє закрито.

Відень 15 червня. В Радав під Віднем учитель Франц Рашендорфер в порозуміню з женою і сином з першого подружа, 19-літним Францом отроїв троє дітий з другого подружа а то 14-літного Оттона, 13-літну Анну і 9-літного Едварда, давши їм циянкалі в соку з суниць а відтак спільно з жінкою і сином Францом доконав самоубийства. Причиною того була нужда.

Константинополь 15 червня. Ґенеральний консуль німецкий видав до вчера вечера 1897 паспортів для 5000 Італіянців; 3000 з них вже від'їхало прочі ждуть на пароплави.

Константинополь 15 червня. Валі в Смирні заперечує рішучо поголоску о різні християн.

Чікаґо 15 червня. Републиканьский комітет народний з числа 262 делеґатів, котрих повновласти суть спірні, ухвалив доси 128 делеґатів, котрі обовязали ся голосувати на Тафта а лиш одного, котрий обовязав ся голосувати на Рузвельта.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30 **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.